

ŠIAULIŲ UNIVERSITETAS
MENŲ FAKULTETAS
DAILĖS KATEDRA

Alvyda Kasilauskaitė

Dailės magistrantūros (specializacija – tapyba) studentė

PSEUDOPORTRETAS
THE AVATAR

MAGISTRO DARBAS

Darbo vadovas:

Doc. Romanas Vilkauskas

Darbą recenzavo:

Doc. Arūnas Uogintas

Šiauliai, 2011

Santrauka

Nepaliaujamai kintantis pasaulis, kuriame gyvename ir negalime įtakoti ar pretenduoti į nekintamo pastovumo išsaugojimą. Keičiasi būtis, esmė, tapatybė saviidentiškumas. Tokia visuomenės būseną diktuoja naujos medžiagos, technologijos tenkinantys mūsų materialius poreikius. Šiuo laiku labiausiai mūsų būtį lengvinantis technologinis išradimas yra internetas, tinklas kažkokia esmė, kurią įvardijame kaip virtualumas ar kibernetika. Pasaulis, kuris egzistuoja, atsiverai spustelėjus mygtuką. Mūsų iliuzijomis išpuoselėtas ar kitokių poreikių pritalpintas virtualumas. Kai tuo tarpu realumas, kuriame ištikro egzistuoja, esti žmonės, nusako taisykles darniai bendruomenei sugyventi, virtualumas dovanoja absoliučią laisvę, neribotumą, kuriuo galima piknaudžiauti be valios ir atsakomybės. Virtualumas veikdamas, įtakodamas vartotoją, kuris esti realume, veikia asmenybės raidą ir tik laiko klausimas į ką visa tai progresuos. Kai viena pusė pasiduoda įtakai, virtualumu nepaliaujamai manipuluodami ir niekšišškai siekdami naudos, kita pusė vartotojų pasimeta virtualumo raizgynuose ieškodami atramos, stabilumo, aiškumo.

Kolekcijos tikslas tapybinėmis priemonėmis atskleisti anonimiškumą, virtualumą, kuris veikia žmogaus asmenybės emocijų imperiją. Kaip emocionaliai sustingusios linijos „bendruoja“ su abstrakčių potepių chaosu. Kolekcija atlikta šiuolaikiškai derinant linijas su potepiais ir dėmėmis, taip siekiama menų sintezės tikslo ir atveriamos kitokios tapybos galimybės.

Summary

The world shifting without cease in which we live and are unable to influence or to pretend to the preservation of unchangeable stability. Subsistence, essence, identity and self-identity are changing. Such condition among public is dictated by new materials, technologies meeting our material needs. Nowadays, internet which in some sense is the net named as virtuality or cybernetics is the technologic invention which facilitates our subsistence to the largest extent. The existing world opens after having pushed a button. The virtuality well-groomed with our illusions or filled up with other needs. While the reality in which people truly are, exist indicate rules for getting along for harmonious society, the virtuality gives absolute freedom, infinitude with which it is possible to abuse without any will and responsibility. The virtuality when influencing a consumer being in the reality affects personal development and it is only a question of time into what all this would progress. When one side surrenders to influence, manipulating the virtuality without cease and meanly looking for benefit, another part of consumers is lost in the virtuality webs looking for support, stability and clarity.

Aim of the collection is to reveal with painting measures anonymity, virtuality which affect the empire of human personality's emotions. How emotionally stiff lines "communicate" with the chaos of abstract strokes of the brush. The collection has been accomplished in a modern manner, while adjusting lines with strokes and spots; this way, the aim of art synthesis is attempted to achieve as well as other possibilities of painting are opened.

Turinys

1. Įvadas	2
1.1. darbe nagrinėjama problema.....	4
1.2.darbo aktualumas	4
1.3. darbo objektas	4
1.4.darbo tikslas	5
1.5. uždaviniai	5
1.6. hipotezė.....	5
1.7. metodologija	5
1.8. metodika	6
1.9. strategija.....	6
1.10. rezultatų naujumas	6
2. Pagrindinė dalis	7
3. Temos paieška ir eiga	14
4. Išvados	18
5. Literatūros ir šaltinių sąrašas	19
6. Priedai iliustracijos	20

Ivadas

Keičiasi aplinka žmonės, jų kultūros suvokimas, kinta būdas, etika, moralė. Keičiasi požiūris į vienus ar kitus dalykus, veiksmus, atoveiksmius, tragiškus ar laimingus rezultatus, galiausiai į save ir aplinką. Kai riba grėsmingai siaurėja tarp realumo ir virtualumo mūsų sąmonėje ir aplinkoje, kai liguistai pereina į realumą. Galime maištauti arba tiesiog suvokę šią tėkmę (neišvengiama), susitaikyti ir priimti kaip natūralia kaitą, kaip evoliuciją į kitą virsamą. Kad ir kaip bepasielgtume mes to neišvengsime tai palies mus, mūsų aplinką.

Šiolaikinio gyvenimo tempas, ritmas, įpročiai, pobūdis yra pakitęs. Viso to kaltininkas – žmonijos pažanga technologijų srityje, žmogui suteikianti galimybę į patogumą, paprastesnius situacijų sprendimo būdus. Taip pat aktualus yra ir interneto labiau gal virtualumo fenomenas, jo prieinamumas šiais laikais yra įmanomas didžiajai žmonių grupei. Vieni naudoja pramogai ar informacijų paieškai, kiti darbui ar susisiekimui su artimaisiais, tolygu žmogaus poreikiui naudojantis šiomis pažangomis. Vienas didžiusiu informacijos ir komunikacijos ištobulėjimas, kuris laikomas ko ne revoliucija lyginant su kitais žmonijos išradimais kaip kad televizija, telegrafas, geležinkelis ar automobilis. Tinklo kultūra kelianti globalines permainas ir mes esame įtraukti į šią procesų kaitą ir esame jos dalis, kurią patys veikiamo ir esame šios kaitos kaltininkai.

Internetas tai terpė, kurioje galima rasti naudingos informacijos, tam tikrų žinių, nors dėl žinių autentiškumo kyla įtarimas, kokio patikimumo ir tikslumo informacija yra. Taip pat žmonės tiksliau anonimai, su kuriais verždamiesi bendrauti ar kitaip užmegzti ryšius iš anksto nežinant, o ir nelabai virtualioje terpėje įmanoma, ar tai realybėje egzistuojantis asmuo. Socialinis, kultūrinis anonimiškumas ir būtent tai globalizacijos (komunikacijos kontekste) grėsmė tradicinei kultūrai. Toks žinių virtualumas nulemia paties gyvenimo virtualumą, virtualumas veržiasi į realųjį pasaulį skirianti riba tampa vis labiau neaiški ir abejotina. Tinklo kultūra vis labiau reformuoja aplinką ir mūsų elgesį, moralės santykį realybėje ir virtualume. Internetas tampa įdinga taisykle, kuria žmogus vadovaujasi kurdamas, vystydamas savo vertybes. Palaipsniui užmirštant, kad tai turi būti priemonė tikslams įgyvendinti ar žinių rinkimo ir saugojimo priemonė, o ne būtinybė egzistavimui.

Taip pasaulio bendruomenėms pereinančioms į virtualumą išskyla kultūrinės erozijos pavojus. Naujų technologijų klestėjimo laikais nyksta kultūra, esanti arčiau mūsų. Ši revoliucija pretenduoja, reglamentuoja į kultūros hibridizaciją, tautinių kultūrų eroziją, kultūros mutacijas, o ne ginanti kultūrinę žmonijos palikimo įvairoves.

Žmogus labiau susiduriantis su savo paties kūriniais nei pirmą kartą gamta. Informacinės technologijos iš esmės keičia ryšius tarp individų ypač kai procesų greitis nesuvaldomai auga. Grėsmė pasaulio kultūrų įvairovei.

Internetas mums suteikia galimybę „susitikti netiesiogiai su žmonėmis, kurie domisi tais pačiais rūpimais dalykais, kad ir kokie jie individualūs, nesuprantami bebūtų. Taip į skirtingų interesų grupes, bendruomenės buriasi virtualiame pasaulyje anonimai, tapatybės, vedami skirtingų poreikių ar tikslų. Šalia altruizmo esti ir moralės principus laužančių normų. Po visuomenei eksponuojamų veidų, kurie kasdienybėje tampa keičiama kaukė ir teatras, kuris lyg liga, kuri persikelia be cenzūrų į palankesnes terpes, kaip virtualumas. Žmogus iškankintas liguisto požiūrio į jam brukamas tiesas, vertes absurdiškas ir realybei bei žmogaus moralei neatitinkančias esmes. Remiantis realaus pasaulio dogmomis formuojamas virtualumas į kitokią realybę, kuriame žmonės transformuojasi į anonimus, tapatybes kurias susikuriame patys pagal poreikį. Terpė kurioje neegzistuoja cenzūra ir yra visiška laisvė reikštis, kurioje nereikia atsiskaityti už savo elgesį ar replikas. To pasekoje virtualumas veržiasi ir veikia realumą diktuoja pasekmes mūsų įprastose nusistovėjusiose tradicijose, moralės paisančiame pasaulyje.

Darbe nagrinėjama problema: anonimiškumas puiki priedanga, slepiamai žmogaus prigimčiai. Internetas yra atskiras, kitas pasaulis, žmonės turi žinoti atsakomybę ir kaip toli jie gali nueiti žaizdami savo ir kitų likimais. Mūsų tapatybėms grėšiantys pavojai, kaip apsimetinėjimas kitu, sukčiavimas, kibernetinis priekabiavimas, seksualinis persekiojimas ir pasikesinimas į privatumą. Tokie internetu siejami pavojai yra grįsti pateisinamais nepasitikėjimo jausmais, lojalumo stoka.

Neretais atvejais kai virtualumas ir realumas pasiekia abejotina ribą, ties kur ji baigiasi ir kur prasideda. Virtualumo sutapatinimas ir perkėlimas į realybę, menka riba kai žmogaus sąmonėje nebelieka aišku. Kaip virtualumas veikia realybę ir atvirkščiai, kokias sąlygas diktuoja ir įneša į virtualumą realybės įtaka.

Tapatybių dvilipumas virtualume, jų vagystės, pasisavinimai, manipuliavimai. Kaip kaukėmis prisidengę asmenys, pseudoportretai siekia naudos sukeldami žalą, neigiamas pasekmes per virtualumą į realybę.

Virtualumo raizgynuose pasimetęs žmogus, reali tapatybė, ieškantis atspirties taško, stabilumo, aiškumo. Kaip tai veikia asmenybės raidą, jausminę žmogaus erdvę, į ką visa tai progresuos, kokios pasekmės.

Darbo aktualumas: kokybiškai naujos bendravimo subtilybės, besieniškumas, atvirumas, informacinio žmogaus naujos išpažįstamos vertybės. Nagrinėjama tema aktuali visuomenei, kai technologijos visiem prieinamos ir jų teikiamos paslaugos ranka pasiekiamos. Naudodamiesi internetu mes ieškome informacijos, buriames, renkames į bendruomenes, bendraujame svetainėse su bendraminčiais, artimaisiais ar padedame vedami altruizmo ir t.t., bet nepagalvojame ir apie kitokias šio patogumo puses, kaip kad sukčiavimas, tapatybių pasisavinimas, manipuliavimas ir kitokie nuoklydžiai. Taip susidaro abejotina riba tarp realaus ir virtualaus pasaulių, nes visa tai vyksta ir realybėje tik tokius proveržius riboja istatymai ir moralė. Kaip realaus pasaulio subtilybės pereina į kitas erdves ir įgauna kitokias formas, paskirtį. Tiesiog norima atkreipti dėmesį į nepatogias tiesas, kurios virtualume siautėja visu pajėgumu ir kaip kai kuriuos žmones veda prie nevilties ar tragiškų pasekmių. Kad prieš imdamiesi vienokiu ar kitokiu veiksmų prisiimtume atsakomybę, nepamirštume moralumo ir humanizmo.

Darbo objektas: šešių darbų kolekcija „Pseudoportretas“.

Darbo tikslas: „Pseudoportretas“, pagrįsti tinklo (internetinės) kultūros, anonimiškumo pasėkmės virtualume, jų įtaką žmonėms. Tai perteikti tapybos priemonėmis, derinant menų sintezę, chaotišką abstrakciją su prestižišką liniją, emocionaliai vedant per atsakomybės, moralės tendencijų dėrmes. Virtualaus ir realaus pasaulio vertybių suvokimas ir atsirinkimas.

Uždaviniai:

- Literatūros šaltinių analizavimas.
- Teorinio metodinio darbo parengimas.
- Kolekcijos darbų pagrindų ir medžiagų pasiruošimas.
- Kolekcijos temos analizavimas.
- Kūrybinės kolekcijos realizavimas.

Hipotezė: kai virtualūs vandalai, sukčiai laisvai veikia internetiniame pasaulyje, iš to kylanti pasitikėjimo stoka prives prie griežtų kontrolės formų poreikio. Jei ištikrųjų norime sukurti pasaulinę virtualią respubliką, kuriai būdingas didelis socialinis kapitalas ir pilietinis aktyvumas, kibernetinė erdvė turi būti paremta pasitikėjimo vertybėmis. Technologinė evoliucija ar liguistas žmogaus poreikis. Moralės vieta kibernetinėje erdvėje, ar virtualumo pasekmės yra natūrali kaita, ar užkratas. Tapatybės anonimiškumas, virtualiosios bendruomenės, internetinės svetainės – interneto įtakojama.

Virtualumas tai pagrindinė terpė kur šiems sąvokoms palanku egzistuoti ir progresuoti. Anonimiškumo fenomenas, tapatybė virtualioje terpėje priešybė realiame pasaulyje, tapatybėms grėšia pavojai kaip vagystė, ištrinimas ar panaudojimas be savininko žinios, to pasekoje tapatybė tampa ne asmeninė, o valdoma kitų asmeniniams poreikiams. Nežinoma, neturinti savininko, tai nėra egzistuojanti realiai kaip kad "mano", tai yra išrasta, sulipdyta kaukė kuo norime būti, tolygu anonimo ketinimams.

Bendruomenių svetainės, platformos, kuriose palanku ne tik ginklų, narkotikų ar paleistuvystės prielaidom, šalia esti ir altruizmo siekių kaip labdaros ir panašiai.

Metodologija : teorijos kuriomis reniuosi rašydama magistro darbą: Matthew Fraser Soumitra Dutta mano virtualieji aš kaip socialiniai tinklai keičia gyvenimą, darbą ir pasaulį, šiuolaikinė filosofija: globalizacijos amžius, John Naughton trumpa ateities istorija: interneto ištakos, Eligijus Dzežulskis – Duonys filosofija šiuolaikiškai, Cass R.Sunstein republic.com. Ir kita filosofinė ir sociologinė lyteratūra.

Virtualumas ir joje besiburiančios bendruomenės, jų veikla, tinklo kultūra, pasekmės nuklydimai.

Metodika: magistro darbo metodinės dalies temai įtakoją naudota literatūra, anonimiškumas internetinėje virtualybėje, besikuriančios bendruomenės ir įtaka žmogaus asmenybei. Kolekcijos darbai atlikti aliejiniiais tapybos dažais, ant spaustų dulkių kartono (6mm.). Naudotas lipalas, želatina, tapybinis gruntas. Atlikti teptukais, voleliais, aliejinėmis pastelėmis. Buvo kūrybiniai ieškojimai, etiudų atsirinkimas ir jų realizavimas magistro darbo kolekcijai.

Strategija: kūrybinis procesas: temos paieška atliekant bandymus etiuduose, tinkamos tapybos technologijos pasirinkimas, pritaikymas. Menų sintezės atradimas bandymais tapyboje, etiuduose, eskizuose.

Problemos formulavimas: virtualumo ir realumo riba, anonimiškumo ir tapatybių aspektai veikiami virtualumo, žmogaus jausmų, emocijų būklė virtualumo kontekste.

Darbo uždavinių tikslų nustatymas: atliekant šešių darbų kolekciją, atrasta tinkama ir pritaikyta tapybos stilistika.

Prototipų analizė: stilių, panašumų kituose meno srityse, panašios kūrybinės maneros analizavimas.

Informacijos rinkimas, literatūros nagrinėjimas ir panaudojimas teorinėje dalyje.

Suformuluotos temos atskleidimas, teorijos parengimas.

Darbo pristatymas ir ginimas.

Rezultatų naujumas: savo praktines žinias, sugebėjimus tapyboje, tai perfiltravus per teorinį aktualumą realizuota kolekcija. Magistro darbe nagrinėjama „tinklažmogio“ moralė, etika, kultūra analizuojami įvairūs virtualumo aspektai plusai, minusai (lyginant su globaliu, realiu pasauliu), analizuojama socialinė ir filosofinė anonimiškumo pozicija. Kai naujos informacinės technologijos iš esmės keičia ryšius tarp individų ir tarp visuomenių, kai procesų greitis nesuvaldomai auga. Ilgalaikiai ir trumpalaikiai tikslai. Dažnai vyraujantys efemeriški, akimirksnio tislai, problemų sprendimas paskubomis, „tučtuojau“, „nedelsiant“. Savo tapybos „Pseudoportretas“ kolekcijos darbais atkreipti dėmesį į plastikos įvairovę, anatominę interpretavimą, kompozicinį suderinamumą, spalvinę subtilumą. Dėmių ir potepų sąveiką, kitokią tapybos meninę plastiką.

Pagrindinė dalis

Šių laikų pasaulyje gyvenantis žmogus susiduria su problemomis, kurių nežinojo ankstesnės kartos, taip pat su naujomis senų problemų formomis. Modernus žmogaus gyvenimas kupinas prieštaravimų, kurių jis negali išspręsti.

Technika garantuoja žmogaus laimėjimus, mokslas suteikė žmogui milžinišką galią, bet paskatino jį užmiršti, kad jo gyvenimas nėra begalinis, o jis pats ne visagalis.

Žmogaus laisvė prasideda nuo sugebėjimo įveikti instrumentinę technikos sampratą ir mąstyti esmingą būtį.

Deleuze'as teigia: „mes gyvename nepaliaujamo tapsmo pasaulyje, kuriame jokia būtybė negali pretenduoti į nekintančios tapatybės išsaugojimą.“

Poreikiai vyrauja ir verčia mokslą jiems tarnauti. Tapatybės kūrimasis anot P.Bergerio ir T.Luckmano sudėtingas procesas, juk iš esmės visi mes esame neperprantamos paslaptys. Psichoanalitinė tradicija nuo Freudo iki Lacano postuluoja, kad mūsų tapatybės yra iliuzinės. Tačiau iš esmės mūsų tapatybės yra kuriamos socialiai.

Socialinis tapatybių kūrimas paremtas institucinėmis vertybėmis – šeima, bendruomenė, bažnyčia, profesija, nacija ir taip toliau. Daugumos mūsų tapatybės buvo sukurtos ir suformuotos dominuojančių vertybių, kuriomis socialinę išraišką suteikė institucijos. Socialinės tapatybės jungia mus į bendruomenes, paremtas tapatumo su kitais nariais jausmu. Kita vertus, asmeninės tapatybės kuriamos ne tam, kad sustiprintume savo panašumą į kitus, o greičiau tam, kad patvirtintume savo unikalumą.

Naujas tapatybės formas kuria ne vertikalios institucijos, o greičiau tinklai. Ir daugelis šių tinklų veikia internete. Tapatumo kūrimas slenkasi į virtualų pasaulį.

Riba tarp realaus ir virtualaus pasaulių tapatybių tampa vis labiau miglota dviprasmiškesnė.

Virtuali erdvė yra vien terpė be papildomų veiksmų, kurie būtų pavaldūs tik jai, o ne jos subjektams – „tinklo pilečiams“. Visi dirgikliai kyla iš pačios bendrijos vidaus. Tai reiškia, kad virtuali erdvė nesukuria žmogui būdingo natūralaus pojūčio jausti savo kaip žmogaus padėtį aplinkoje (tradicinėje). Virtual, virtualus – neegzistuojantis tikrovėje.

Anonimiškumo apraiškos dažnas reiškinys „tinklo pasaulyje“ nepaprastai plati, daugiaprasmė ir net klastingai išnaudojanti kitų lojalumą. anoniminė kultūra pirmiausia kaip globali plintanti anonimiškumo tendencija, kuri reiškiasi nuo politikos iki kitokių valdymo sistemų, bet ir žmonių bendravime naudojantis informacinėmis technologijomis. „Informacinės technologijos vienaip ar kitaip nusitaiko į gyvąjį santykių audinį: augdama netiesioginė komunikacija ir su(si)žinojimas kuria nežmogišką pasaulį. Tokį pasaulį, kuriame nebėra jausmų, emocijų, prisirišimo ir panašių dalykų. Internetas lyg ir skirtas sutaupyti laiką,

kurį skirtume kitai žmogiškai veiklai, paima jo vis daugiau ir daugiau.“ (E.Džežulskis – Duonys, filosofija šiuolaikiškai, 168p.)

Anonimiškumą skatina baimė būti nubaustam, pasmerktam visuomenės nuomonės arba nepaskatintam. Tame yra daug tiesos tačiau J.Elsteris žmogaus racionalaus elgesio kontekste analizuodamas savanaudiškumo (egoizmo) ir nesavanaudiškumo (altruizmo) priežastis, pastebi, kad anonominis elgesys ne visad yra susijęs su savanaudiškumu, kuris dažnai reiškiasi troškimu išsaugoti savo „kailį“ arba gauti naudos, sulaukti visuomenės pritarimo. Anoniminė kultūra reiškiasi ir demokratinėje valdymo sistemoje – balsuojama anonimiškai. Tiesa pasak J.Elsterio, jau vien balsavimo anonimiškumas suponuoja laisvą žmonių valią: žmonės gali net ir nebalsuoti. Bet dauguma jų, net ir suvokdami, kad asmeninis jų „balsas“ nenulems balsavimų rezultatų, eina balsuoti skatinami pilietinės pareigos, o ne savanaudiškumo ar baimės. Kaimyniškos savitarpio pagalbos ar keršto normos paskęsta anonimiškumo jūroje.

Anoniminėje kultūroje žudikų jau beveik neliko. Tiesa, žudomi tūkstančiai ir net milijonai žmonių, bet jie žūsta ne nuo žudikų rankos, o sprogdant supergalingoms bomboms ir minoms, pakertant gyvybę milijonams beveidžių kulku, paleistų beveidžiais tampančių žmonių.

Beveik neliko ir žmonių, asmeniškai atsakančių už įstatymus sprogdinti, šaudyti, nuodyti. Tie sprendimai dažniausiai yra kolektyvūs, tad ir anonimiški.

Interneto savybė – savo vartotoją įtraukti į praktiškai begalinius ir anoniminius informacijos tinklus „tinklažmogis“ beviltiškai įsipainioja ir nepajėgia ištrūkti. Tiek viliojantis, tiek klampinantis, niekas negrįžta toks pats, koks buvo. Ir visai įtikėtina, kad kitas pirštų judesys spaudžiant tą patį klavišą bus lėtingas – virtuali realybė pavirs tikra, ir apraizgęs pasaulinis voratinklis materializuosis. Tinklažmogio svarbiausių savybių – jo tiek socialinis, tiek kultūrinis anonimiškumas, ir būtent tai, pasak M.P.Šaulausko yra viena iš didžiausių globalizacijos (jos komunikaciniame kontekste) grėsmių tradicinei kultūrai.

Mūsų nevaldomi socialiniai impulsai pasireiškia spontaniškai. Stebėtinai neprognozuojamos, nuostabiau netikėtos ir kartais nenumatytai tragiškos.

Internetu savęs pateikimas yra atsietas nuo kūno ir neturi betarpiškų tiesioginio kontakto akis į akį pasekmių. Taip milijonai internetinių socialinių tinklų vartotojų tapo savo asmenybės klastojimo, iškraipymo, melagingo pateikimo ir visiškos apgaulės meistras. Tai lieka tik asmeninei moralei „niekas iki šiol nepatikrino to paties garsiausio vaisto, vadinamo morale, vertės: kad tai įvyktų, pirmiausia reikia vieną kartą ja – suabejoti.“ (Etika globalizacijos sąlygomis, 151p.)

Savęs pateikimas transformuojasi į savęs klastojimo ritualą. Daugialypių tapatybių konstravimas. Daugiaaspektės, suskaldytos, išgalvotos, nestabilios, sąlygiškos, netikėtos ir gal apgaulingos. Mūsų tapatybėms pavojus – apsimetinėjimu kitu, sukčiavimo, kibernetinio priekabiavimo, seksualinio persekiojimo ir pasikesinimo į privatumą. Kai internetinės tapatybės tampa pseudoportretais, apgavystės galimybė yra dar didesnė. Taigi naujas posūkis sprendžiant internetinės tapatybės galvosūkį. Žmonės ištikrųjų vagia virtualias tapatybes, kad pasirodytų patrauklesni. Tai vadinama „iškirpk ir įdėk asmenybės“ vagyste. „droviškai ir emociškai individui yra nepatogu išsišokti, akcentuoti savo išskirtinumą tiek savo pasipūtimu, arogancija, pagyrūniškumu, tiek ir savęs paties neįvertinimu, savineiga, per dideliu menkinimu ar žeminimu. Tikrai ori, tai yra pagrįstai, pamatuotai save gerbianti ir vertinanti asmenybė neleidžia to daryti nei savo, nei kitų atžvilgiu.“ (Etika globalizacijos sąlygomis, 373p.)

Virtuali realybė yra ideali aplinka asmeninėms tapatybėms. Unikalumo ieškotojams internetiniuose socialiniuose tinkluose, kartais gali įkvepti labai lakios vaizduotės savęs pateikimo formas, įskaitant klastojimą ir išsigalvojimą. Virtualios tapatybės yra daugialypės ir chameleoniškos.

Realiame pasaulyje netikra asmenybė nėra naujas reiškinys. Tačiau internetinės tapatybės klastojimas yra kasdienis įprotis, ne kartą metuose vykstantis socialinis įvykis (kaip kad kaukių pokylis). Realiame pasaulyje socialinius vaidmenis varžo patvarus institucinių normų ir vertybių supratimas. Mes privalome žinoti savo „replikas“. Socialinės normos mums sako, kokie privalome būti. Kita vertus, asmeninis tapatybių klastojimas kibernetinėje erdvėje leidžia labiau kontroliuoti tai, kuo norime būti ir kaip save pateikiame. Kibersociologai savojo „aš“ klastojimą socialinėse svetainėse apibūdina kaip „savęs sukūrimą“. Realiame pasaulyje „aš“ pristatomas, virtualiame pasaulyje jis išrandamas. Taip vystosi nauja kultūra, kuri aktyviai naudojami tokių technologijų paslaugomis. Nors naujosios technologijos turėtų skatinti atvirus, nehierarchiškus, savitarpio supratimu paremtus ryšius tarp individų ir tarp grupių, t.y. skatinti pilietinės visuomenės brandą. Teigiama kad, išsilavinimas turi skatinti savikūrą, kritinę mintį ir kūrybiškumą, o visi šie procesai vyksta prieš pradėdant dirbti su kompiuteriu. (Globalizacija: taikos kultūra, žinių visuomenė, tolerancija 66p.) To pasekoje peršasi mintis kokią vietą turi užimti virtualumas žmogaus savikūroje, kokios vertybės deklaruojamos, gal labiau įtakojamos, kai virtualumas yra realiojo pasaulio klonas, atvaizdas, šių pasaulių gretinimo kontekste. Virtualumo moralė mūsų pačių nenaudai, o gal naudai, be jokios cenzūros ir suvaržymų egzistuoja.

Žmonės bendradarbiauja, siekdami bendro tikslo – kurdami ir realizuodami materialines gėrybes ir kultūros vertybes. Virtualių bendrijų nariams yra prieinama viso

pasaulio informacija, meno ir muzikos šedevrai, sudėtingos mokslinės teorijos bei ideologijos. Tokia padėtis neišvengiamai turi suponuoti mąstymo stiliaus kokybinius pokyčius, naujus tikrovės supratimo ir vertinimo būdus. Internautai kaip teigia E.Dzežulskis – Duonys, susiformuoja naudingų įgūdžių ir ypatybių, kurios yra reikalingos sudėtingame šiuolaikiniame gyvenime. Tinklažmogiai greičiau susigauja, kur ir kaip ieškoti reikalingos informacijos, aktyvesni socialiai mobilesni. Bet virtualumas neturi nieko bendra su gyvenimo realumu, tikrovę teikiančiais pojūčiais. „gręšia juslinės emocinės tikrovės apleidimas palieka šiuolaikinį žmogų. Virtualumas pavaduoja tiesiogiai išgyvenamą realybę. Užtuot tvirtai stovėjęs ant žemės, regėjęs tikrus būties pavidalus ir bandęs į juos įsimąstyti, juos išlukštenti, žmogus vis daugiau laiko praleidžia kažkur virtualiai kabodamas ir žiūrėdamas į įvairius reprodukinius pakaitalus.“ (Filosofija šiuolaikiškai, 168p.)

Išskirtinė bendravimo internete savybė yra anonimiškumas, bendravimo subjektai virtualioje erdvėje gali ne tik neatskleisti savo tapatumo, bet ir jį pakeisti, kurti ir išbandyti naujus savo vaidmenis. Nereikia jaudintis dėl savo reputacijos ir saugumo nėra sienų ir beveik jokių saviraiškos apribojimų ar išorės cenzūros.

Informacinės technologijos ir naudojimas jomis suteikia didžiulės galios kaip teigia E.Dzežurskis – Duonys, iš kitos pusės šis skelbiamas informacijos, technologijų demokratizavimas atsisuka kita puse ir veda į galimą demokratijos suirimą: paprastas pilietis nei prieina prie daugelio svarbių informacinių sistemų, nei ką nors iš esmės jose supranta. Tai jog naujas galimybes teikiančiame internete sau prieglobstį randa įvairūs vadinamieji socialiniai parazitai. Narkotikų, sekso ar ginklų prekybos mafija, tarptautiniai teroristai, visų rūšių sektantai gali laisvai susirašinėti, keistis skubiais informaciniais pranešimais, pagaliau – reklamuoti save ir savo veiklą internatinėse svetainėse. (Filsofija šiuolaikiškai, 166 p.)

Internetinės bendrijos jose nėra nei rasinės, nei genderinės, nei religinės, nei socialinės diskriminacijos. Tiesioginių santykių sritis bendravimas, kai jie kreipiasi į kitus, pripažįsta vieni kitų buvimą kartu, auklėja ir skatina vieni kitus save realizuoti. Sudaro bendriją. Realus pasaulio bendravimas anot L.Putnam , mus veikia skirtingai , tuo tarpu virtualusis pasaulis yra homogeniškesnis ne demokratine, bet interesų ir požiūrių prasme. Vietinės bendruomenės galima pakeisti interesų bendruomenėmis. (Cass R.Sunstein, republic.com, 60p.)

Virtualių saitų bendruomenės kaip teigia M. Fraser ir S. Dutta, transformuojasi net į keistą „prietrankų, gykų ir žydrųjų“ mišinį. Svetainė tampa pasimatymų platforma gėjams, o vadinamieji „padeginėtojai“ („gykų“ bendruomenė, susiformavusi iš „Degančiojo žmogaus“ festivalio Nevados dykumoje dalyvių) taip pat susibūrė Friendster. Be pagrindinių klientų, ten buvo įvairių skirtingos kilmės prielipų, įskaitant vadinamuosius „freudsterius“, kurie naudojosi svetaine narkotikų prekybai, prostitučių tinklams valdyti, taip pat kaip reklaminė

platforma, kad pritrauktų naujų klientų. Prekyba realiais produktais virtualiose svetainėse – vienas dalykas, o virtualių produktų pardavimas – visai kas kita. Neatsiskaitoma virtualiais pinigais. Prekyba kaip kad skaitmeninėmis dovanomis (realiame pasaulyje) tolygu pinigų išmetimas į virtualią kanalizaciją. Anot Cass R. Sunstein, internetinė prekyba turi ir kitą poveikį vartotojams kai milijonai vartotojų gauna didesnes galimybes prekių įsigijimui to pasekoje pajutę „rutiną“, kurioje kiekvienas stengiasi pirkti geriau ir daugiau tik tam, kad spėtų su kitais ir su nuolat kintančią pažiūrų sistema. (republic.com, 126p.)

Sekdami realų pasaulį. Svetainės traukiančios vartotojus savo uždaru, autentiškumu pagrinde vertinant ateinačiuosius į svetainę pagal socialinę padėtį, vertybių, išsilavinimo, manierų ir t.t (myli panašius į save), bet galiausiai prestižinių bendruomenių paklausa krito, nes narystė vienai ar kitai bendruomenei buvo pardavinėjama atviroje rinkoje. Kai elitinėje narystėje galėjo priklausyti bet kuris kas galėjo nusipirkti narystę, kai iš elitiškumo lieka tik pavadinimas. Tiesa, tai žmogaus prigimties faktas, kad žmonės jungiasi į socialines hierarchijas ir vaikosi statuso atributų, kurie palaiko savitumo, išskirtinumo ir uždaru vertybes. Tapatybės pasirinkimo ir įsigijimo iš pseudoportretų, yra artimai susijusi su tapatybės kūrimu. Virtualūs pseudoportretai perkelia internetinę tapatybę į visai kitą lygmenį – nuo fabrikavimo prie metamorfozės. Jūs perkate tai, kuo norite būti. Žmonės linkę susikurti idealizuotas savo realaus gyvenimo socialinių tapatybių versijas – jaunesnes, stipresnes, šaunesnes, geriau atrodančias. (M. Fraser, S. Dutta, Mano virtualieji aš : kaip socialiniai tinklai keičia gyvenimą, darbą ir pasaulį, 155psl.)

Geriausiu atveju internetinė draudystė gali būti kupina tokio pat smulkaus veidmainavimo, su kuriuo daugelis susiduria realiame pasaulyje.

Taip išsikerio grupių kultūra ir su ja susijusios nukrypstamos elgesio formos – niekinamas elgesys, etnis ir politinis smurtas, agresija sporte, riaušės ir kitos elgesio formos. Nes grupių kultūros raizgynuose pasimetęs žmogus anksčiau ar vėliau pradeda ieškoti socialinės atramos savo interesams įgyvendinti. Tvarka leidžia skirtingus interesus ir vertybes puoselėjantiems žmonėms sugyventi visuomenėje, išvengiant nesantaikos, konfliktų arba pilietinio karo.

Pasitraukimas iš virtualumo nėra paprastas kaip mums gali pasirodyti. Nors ir realybėje dauguma šiuolaikinių valstybių taip pat elgiasi su savo piliečiais, nors ir taiko mažiau smurto. Dauguma mūsų gimstame turėdami tautybę tapatybę, patvirtinama pasu, kuriuos nešiojame. Pasitraukimas iš tautinės bendruomenės yra sudėtingas procesas. Net jei tampame kitos šalies piliečiais, paprastai išsaugome savo paminę tautybę.

Panašiu principu vyksta ir virtualiose svetainėse. Panaikinti savo virtualios tapatybės niekada negalėsite – nes Facebook siekia išsaugoti jūsų tapatybę. Facebook svetainėje jūsų tapatybė gali būti pavogta, sukurta, nukopijuota, suklastota ir sulipdyta į tūkstančius skirtingų

formų. Bet jūs negalite jos pasiimti su savimi kaip materialiojo turto po mirties. Jūsų Facebook tapatybė nėra išsinešama. Tai sandoris visam gyvenimui. Galite išeiti, bet jūsų tapatybė liks. (M. Fraser, S. Dutta, virtualieji aš : kaip socialiniai tinklai keičia gyvenimą, darbą ir pasaulį, 119p.)

Virtualūs pasauliai, nepaisant neišvengiamų nuolatinių nukrypimų, nėra išimtinai iškrypėlių, vandalų, sukčių, apgavikų ir kartais mosuojančių žudikų teritorija. Gali būti internetinės platformos, skirtos altruizmui, edukacijai ir socialinei gerovei. Labdaros organizacijos, pasinaudamos virtualia realybe, organizuoja virtualius „apsilankymus“, kad surinktų pinigų kovai su ligomis. Yra virtualių prieglaudų gyvūnams, kur padedama paliktiems gyvūnams rasti jaukius namus. Kai kurios iš geriausių verslo magistro mokyklų, tokių kaip INSEAD, naudoja virtualią aplinką mokytis. Tai tampa gyvybiu ryšiu su pasauliu taip tapdamas pranašesnis už reąjį pasaulį. Todėl virtualios bendruomenės labiau primena klubus ar tam tikrų interesų grupes, į kurias žmonės buriasi norėdami pasidalinti savo pomėgiais ar rūpesčiais. „Daugelis virtualių pasaulių kūrėjų sutaria kad internetas turėtų pavirsti vienu dideliu trijų dimensijų pasauliu, kuriame klajotų žmonės ir naudotusi visomis įmanomomis paslaugomis. Gaila tik kad niekas garsiai nediskutuoja apie tokių virtualių pasaulių poveikį žmonių santykiams realybėje.“ (www.ore.lt/article.php.)

Internetas užtikrina visiškai nevaržomą ir necenzūruojamą komunikacijos sistema. Jis lygiai prieinamas pamišeliams ir genijams, rasistams ir liberalistams, ir tai gali padaryti sėdėdamas prie ekrano. Tereikia nuspausti vieną jungiklį, ir ima dėtis nuostabūs dalykai. Tai kas neįmanoma, mes darome jau šiandien. Pasaulinis žiniatinklis (world wide web), vadinamas taip todėl, kad tūkstančiai elektroninių siūlelių yra apraizgęs visą žemės rutulį. Taip lengvai tasai siūlelis būtų pasiekęs ir bet kurį kitą pasaulio pakraštį. Anot J. Naughton, internetas ne vandentiekio vamzdis, iš kurio geria vaikai, o pupa, kurios stiebu jie gali, nelyginant pasakos Džekas, kopti aukštyn į kitus pasaulius. Reikia supratimo, ką su tuo stiebu daryti. Ar esam intelektualiai subrendę. Iš pradžių į internetą požiūris buvo kaip į dėmesio nevertą niekį, atklydusį iš vietinio radijo ryšio ir metalinių detektorių laikų. Vėliau jis virto šėtono pasiuntinių, pornografijos, politinio ekstremizmo, ardomosios veiklos skleidėju ir skatintoju. Dar vėliau stebuklingu prekyvietės ir greitkelio mišrūnu, leidžiančiu apsipirkti nepakylant iš fotelio, bet komerciniai sandoriai internetu nėra saugūs. Mitas pasak J. Naughton apie interneto sėjimą blogį vienas jų susijęs su vaikais – ir tie pavojai, kurie tyko kibernetinėje erdvėje. Nagrinėjant šią fobiją kyla keistų prieštaravimų. Kita yra interneto manijos gėsmė. Kaip dar teigia ir L. Puttnam, įvardijo dar vieną, šį kart moralinę virtualių pasaulių grėsmę. Anot pranešėjo, daugėja į vaikus orientuotų ir žaislų kūrėjų įsteigtų virtualių

pasaulių, kurie suniveliuoja, o gal net ir iškreipia pagrindines realios visuomenės vertybes. (Londone vykusios konferencijos virtualių pasaulių tema), (www.ore.lt/article.php.)

Neįprasta tai, kad internetas pirmą kartą viešai atveria neliagalią ar nepadorią informaciją, nereikalaudamas iš vartotojo įveikti gėdos slenkstį. Šito nesužinos. Dilema ta jog gausybė žmonių naudojami internetu būtent dėl pornografijos paslaugų. Ir šitai kur kas iškalbingiau byloja apie žmogaus prigimtį, o ne apie technologijas. Atsakomybė informacijos platintojui ir informacijos ieškotojui, bet anonimiškame virtualume visa tai kas susiję su morale paminama. Iš tikro internetas yra sistema, siejanti begalę kompiuterių ir žmones, kurie jais naudojami. Būtent žmonės daro jį iš tiesų įdomų. Žmonės naudojami juo tenkindami daugelį savo pomėgių ir poreikių, bet labiausiai tam, kad benrautų. Galimybė daugeliui žmonių laisvai bendrauti naudojantis visais kokybiškais ir necenzūruojamo ryšio privalumais – štai skiriamasis interneto bruožas ir jo galybė, kaip teigia J. Naughton. Viso pasaulio mastu interneto vartotojai tėra viena, nors ir didžiulė, subkultūra, turinti savų ypatumų. Kartais atrodo kad nuostabiausia interneto savybė yra jo vidinis sąryšingumas. Neturintis jokios centrinės vadovybės nurodančios, kas ir kaip gali juo naudotis.

Kaip ir visos galingos technologijos, jis atveria nepaprastas galimybes tiek gėriui tiek blogiui. Jis palankiausias žodžio laisvės sąlygas. Internetas teikia galimybę steigti virtualiasias bendrijas, telkiančias bendrų interesų žmones iš įvairiausių geografinių vietovių: bet sykiu jis išstumia tą pramonę, kuri tenyškščius žmones kadaise subūrė į natūralias bendruomenes. Internetas nuostabus tuo, ką gali padaryti mums, o siaubingas tuo, ką gali paaryti su mumis. Žmogaus žinių troškimas, pramogų ir įvairovės poreikis, noras užsidirbti iš internetu teikiamų perkių ir paslaugų. Mes vertiname visiškai klaidingai. Klausiti turėtume ne kokias savo normas galėtume perteikti internetui, o ko patys galėtume iš jo pasimokyti.

„ Žmonijos istorijoje visada buvo ir visada egzistuos sąlygos bei aplinkybės, keliančios vienu ar kitu socialinių grupių, sluoksnių nepasitenkinimą, žadins tiek pagrįstas, tiek nepagrįstas viltis bei svajones apie dar geresnę atetį.“ (Etika globalizacijos sąlygomis, 353p.)

Temos paieška ir eiga.

Kolekcijos tema brendo palaipsniui kuriant etiudus, aptariant jų kompoziciją, plastiką, turinį. Norėdama nutolti nuo bakalauro kolekcijos (39,40,41pav.) ir atsikratyti jo atkartojimo, nusprendžiau tapybos stilistiką plėtoti kitaip. Per realias tradiciškas žmonių figūras, portretus, vaizduojant juos supančią aplinką, erdvę, juos siejančius daiktus nusakančius, pasakojantys asmenybių istoriją (1,2,3,4pav.). Per veido išraišką, gestus, žvįgsnį, smulkmeniškumą, per kitokį, paslaptingesnį kompozicinį išdėstymą perteiktiamt temos sumanymą. Aplinka tartum sava atpažįstama, joje identifikuojami daiktai, tuo pačiu svetima, atgrasi tartum irstanti, nestabili. Lyg tykanti nežinomybė, klasta, pagunda ir t.t. Vėliau paieškose prasidėjo eksperimentai su kitomis potepio, spalvų niuansavimo galimybėmis (8,9,22pav.).

Plėtojant silueto tematiką, kokia ji turi būti savo išraiška ar simboline kalba. „A.Ališankos skulptūrose akcentuoja konstruktyvią formą, kartu jose visuomet išsiskiria raiškus siluetas (31,32,33pav.). Darbų išraiška abstrachuota, šiuolaikiška, tačiau jose justai tradicijų alsavimas, tradicijos dabartyje pojūtis: jos yra žmogui apie žmogų ir jo padėtį jį supančiame daiktiškajame pasaulyje. Žmogaus kūno identifikacija per tvarias bei laikinas medžiagas: konceptualizuota žmogaus kūno apsauga (35,36pav.). Kūno tapatumo, apsaugos motyvas.“ (V.Ščigilienė, šiuolaikiniai lietuvių dailininkai. 6–7psl.)

Kokias galimybes diktuoja ne tik potepis ir lesiruotė, bet ir pats dažo charakteris sąveikaudamas su paviršiumi, kitais dažais ir kaip keičiasi paveiktas skirtingo įrankio. Kaip dėmė veikia plokštumą, nurodo kompozicinį darbo planą, atbrėždama savo erdvę, bylojanti apie plastiką „potepį“. Kaip dėmė ar kelios sąveikauja ir sukuria kitokį paviršių. Nuimti džiūstantys dažų sluoksniai vėl atvėriantys naujus rezultatus. Nutrūpėjusiose žymėse įsipinančios linijos, jų raizgynai, tinklai nusakantys užuomenas ar išsipinantys į žmogaus siluetą ar tiesiog abstrakčią dėmę.

„ R.Splitto kuriamos dėmės, kurio kūrinuose dažai pilami tiesiog ant grindų ar veidrodžio. Kūrybos procese valdomas tik dažų kiekis ir liejimo tempas. Toliau „kuria “ patys dažai – tekėdami jie išsiplėčia ir seka erdvės išplanavimą, atsižvelgiant į sienas, kolonas ir langus. Spalva tampa skulptūriška. Toks betarpiškas, tekantis perėjimas nuo tapybos iki skulptūros. Kaip kūriniai gyvybės semiasi iš betarpiško žiūrovo pojūčius veikiančio kontakto.“ (37,38pav.) (R.Jurėnaitė, 96psl., dailė)

Domino kaip pakeisti potepio „charakterį“, kaip jį padaryti, sukelti asociacijas, panašumą į kitą vaizduojamąją dailės šaką. Lyg grafiką, kurioje pagrindinis dėmesys linijai, dėmei. Temos išprovokavo anonimiškumo, tapatybės, nuasmenėjimas, kurių proveržiai progresuoja virtualiuose tinkluose. Potepiais, dėmėmis ir „nubėgimais“, veido bruožų

neakcentavimu, per dvilypų ir daugialypių butybių susiliejimą iš kurių tystančios galūnės atitrunkančios ar vėl besiliečiančios, atskleisti virtualumo formuojamas asmenybės, tapatybes. Nevaizduojamas portretas, norima labiau akcentuoti anonimiškumą, paliekant tik siluetinį kūną. Per pabirus potepius, išardytas, irstančias dėmes, tirpstančias spalvas – nestabilų ir sunkiai sukonkretinamas virtualumo erdves, chaosą. Linijinį figūros siluetą sufleravo S.Krasausko grafika. Figūros ekspresyviai išskirtos lanksčia, tai storesne, tai plonesne linija, kontūru. Linija brėžiami figūros siluetas tarsi vibruoja. Minimaliomis prieminėmis dailininkas perteikiantis kūno apimtį (25, 26pav.) kiti darbai laisva pasikartojančių pozų ir judesių kaita atskiruose estampuose kuria ritmišką ciklą visumą (28,29,30pav.). Taip užpildoma erdvė ir nusakoma aliuzija į judančius gestus, norint užfiksuoti judesį. Lanksčios, plastiškos linijos neutralus fonas, atsisakant gamtos asociacijų lieka dvi spalvos. Gracingomis pozomis susipynusių jaunų figūrų plastika ir tyras grožis skamba kaip himnas žemiškajai meilei. Greta aistros ir laimės tvyro ilgesys, išsiskyrimo skausmas, pavydas, žmogaus jausmų konfliktiškumą, amžina vidinė gėrio ir blogio kovą. Žmogaus paveikslą dailininkas kūrė, atsisakydamas individualios charakteristikos, vadovaudamasis ne realistinio tipizavimo, o simbolio principas. Dailininkas stengėsi perteikti jų dvasinę būseną. Vienspalvių ir štrichuotų dėmių dermė, faktūros žaismas, kuriamas čia grakščių plonyčių linijų piešinio, čia smulkių dėmelių, trūkinėjančių štrichų, taškučių mirgėjimo. Visas šitas savybes ryškino balto, nepaliesto popieriaus švytėjimas. (I.Korsakaitė 15 – 26psl.)

Kaip betapati butybė tampa kažkuo antgamtišku, kitokiu, mutavusiu, kokių realiame pasaulyje nėra, kokį siūlo į kokį formuoja kibernetinė erdvė, virtualioje aplinkoje. Kolekcijoje vyraujantis rausvas koloritas deklaruolantis įvairias asociacijas nuo kraujo iki paslaptingo šydo, kuris pažadina paveiklo veikėją budrumui. Tuo tarpu šaltas melšvas koloritas suponuojantis negyvą, šaltą keliantį antipatijas materija, abstraktą, kibernetiką (17,15pav.).

Sustingę gestai, judesių imitacijos perteiktos aliejinių pastelių linijomis ar aliejiniiais dažais, gestai besisaugantys, bandantys nepasiduoti įtakoms. Judesiai sustingę, apatiški ir silueto laukimas nežinomos lemties. Turint omenyje tapatybių vagystes ar pašalinimus iš tam tikrų erdvių, be asmens žinios (virtualume), kačią, beviltiškumą, maniją, priklausomybę tuo pačiu nelojalumą asmenims. Chaotiška asmenybės būseną, emocijas, kurios virtualume provokuoja stabilumo ir atramos siekiamybės.

Per spalvų koloritą, kūno išraišką perteikti emocijas. Veikėjo drobėje bejėgiškumą lyg bylotų apie grėšiančią tragediją (5pav.). Nugarą pusiau atsukęs su viltimi, kad bus suprastas ir išgelbėtas nuo jį gaubenčių abejonių. Abejojimas išeiti į erdvę, kurioje žmogus nepajėgus kaip gyva materija (visi žmogiškieji skauduliai per kūną į išorę ir iš išorės į kūną). „dabartinėje visuomenėje visu aštrumu vis dar išliko eutanazijos (lengva mirtis) ir

asistuojančios savižudybės problemos. Liberalios filosofijos atstovas D.Kallahanjo nuomone, dabartinė medicina tik pratęsia žmogaus kančias ir iškraipo natūralią mirtį.“ Galiausiai lieka siluetas žmogaus kontūras, apybrėža. Plokščias žmogaus atvaizdas, figūros dėmės vaizdas. Vaizduojamas apstrakčiame erdviniame kontekste. Per silueto išraiškumą, kuriame nenukopijuota natūrali natūra, bet ji keista, laužyta, deformuota (6,7pav.).

Teptuko paliktos žymės, tartum atsitiktinės dėmės, kurios susipina, sulimpa įidentifikuojamas siluetas klimpstantis į besiliejančią dėmę. Išsineriantys iš savo natūralaus kūno besimūtuojantys į daugialypumą (19,14pav.).

Pagrindo pasiruošimas: darbai atlikti ant kartono (spaustų dulkių, 6mm.) buvo gruntuojami giluminiu gruntu, kad pagrindas būtų tvirtesnis nesilenktų ir būtų mažiau jautrus smūgiams. Vėliau paviršius dengtas lipalu, želatina ir galiausiai tapybiniu gruntu. Dengiant naudojamas paraloninis volelis, teptukai. Įrankiais niuansuotas, formuotas specifinis paviršius (darbo pagrindas). Kitas etapas: pažymima piešinio linijinė kompozicija, perkialiamas konkūrinis piešinys (18pav.). Pilamos maišytos, skiestos spalvos sudarant dėmių plotus, kai kur pakreipiant jų plitimo kryptį jungiant su potepiais smulkiais, plačiais, tirštais ar minkštesniais (11,10pav.). Išlaukiant tinkamo (tam tikro) dėmės džiuavimo nuimamas nesutvirtėjęs dažo sluoksnis taip palikdamas savo pėdsaką, savo santykį su kita spalva, žymes (9,11,22pav.). Taip tartum rengenas atskleidžia kitą dažo charakteristiką, jo savybes. Į gautūs dėmių pėdsakus įpinama linija pastele ar aliejinių dažų iš tubelės formuojamas piešinys, kuris buvo pažymėtas ankščiau. Linijos pinasi lipa viena ant kitos persipindamos, susiliedamos, įsirežiančios ar švelniai įsėdančios į lieta dėmę. Taip atsiradusi pirminės kolekcijos etapo pradinė kompozicija. Vėliau pradedamas spalvų niuansavimas. Slopinami, ryškinami (suteikiant pirmumą) dažų sluoksniai, pabrėžiami ar užtonuojami. Taip paviršius įgaudamas kitokį subtilumą. Ištrinami sluoksniai vieni užklodami kitus, kiti nunykdami ir palikdami savo nematomą žymę, bylojantys apie ankščiau buvusią jo teritoriją į kurio privatumą įsirežia kita spalva. Tirpdamos dėmės paveiktos skiediklio viena dažo pusė pasiduodanti įtakai kita ne. Taip susiklijuodamos į naujas formas, dėmes tartum atsitiktinius, bet vis dėlto tik išdalies, nes esti asmeninis poveikis ar pakreipimas. Suteikiant atsitiktinumo, neužbaigtumo įspūdį.

Apmąstant kolekcijos turinį ir nenukrypstant nuo teorinės dalies, kurioje išnykęs tapatybės pastovumas, įkliuvęs į tinklą lyg į spąstus ir valdomas stipresnių jėgų, siluetas – marionetė. Spalvų modeliavimas, neakcentuojant tradicišką, klasikinį žmogaus vaizdavimą, jo kūno. Anonimiški portretai be tapatybę nustatančių veido bruožų, ar paslėpti pridengti dažų dėmėmis, ištrinti, užniveliuoti portretai, kūno kontūrai likusios užuomenos į žmogišką pavidalą, natūralų mums atpažįstamą. Vaizduojami stilizuoti nekonkretinama nei būtybės lytis, veidas, tik judesiai linijos, kurios taip pat nužymi apie pasipriešinimo,

atstumimo judesį. Kadangi kartono paviršius stipresnis nei drobės ar popieriaus, tad tinkamas atlikti grūbesniems veiksmams ar aštresnė technika. Nykstanti dėmė ištrinama, nugramdoma paliekant įsigėrusius į pagrindą pigmentą šalia jo kitą besiveržiančią ir taip su begalia žymių, dėmių formuojant kompoziciją. Tapoma sluoksniais išlaukiant tinkamo momento, dengiamas kartonas, kai įgauna vizualų pavidalą ir įsikomponavę siluetai sudaro užbaigtą darbą.

Eksperimentuojant ir nutolstant nuo pradinių etiudų buvo priimtas sprendimas, kuris nulėmė būtent tokią kolekcijos išraišką.

Išvados

Kultūra, etika, vertybės, vizijos ir visa tai kaupiama, perduodama ne vien verbaliniu ir vaizdiniu būdu, tiesiogiai bendraujant kaupiama ir perduodama kur kas daugiau ir tai neapsiriboja vien informacija.

Jei internetas veda į naują visuomenės sampratą, kurioje tapatybės, statuso ir galios vertės patiria didelį proveržį, galbūt laikas naujam pasitykėjimui grįžtam internetiniam socialiniam sandoriui. Tai kas vyksta virtualioje erdvėje nekelia didelio pasitikėjimo. Visada lieka baimė, kad kažkas pavogs tapatybę ir apjuodins ar privers paklusti ir būti priklausomam ne savo noru kieno nor įtakoje. Ramina mintis, jog visa tai vyksta tik virtualume, bet jame siautėjantys dalykai atsiliepia (palieka savo žymes, pėdsaką) realiame gyvenime tarp realių asmenų ir jo pasekmės privedančios prie tragedijų. Kartais net globalių ir skaudinančių žmoniją. Turint omenyje – teroristiniai susitarimai, išpuoliai, prekybą ginklais, žmonėmis ar svaigalais ir t.t. Virtualumas tampa patogiu įrankiu (tokio mąsto sandoriams), prisidengiant anonimiškumu ir išvengiant atsakomybės už savuosius veiksmus.

Žmogus turi likti ištikimas sau, savo esčiai, ir nelikti priklausomas nuo savo paties kūrinų, kuriais tenkinamos materialybės taip ignoruojant emocionalumą ir jusliškumą kas būdinga natūraliai žmogaus prigimčiai.

Suderinus tapybos plastiką, technologijas taip praplečiant naujas tapybiškumo galimybes. To pasekoje formuojama individuali plastinė išraiška, menų sintezės derinimas nulėmė, paskatino tokią kolekcijos visumą.

LITERATŪROS IR ŠALTINIŲ SĄRAŠAS

1. (Lietuvos teisės universitetas, 2004). Šiuolaikinė filosofija : globalizacijos amžius : monografija. Vilnius.
2. M. Fraser, S. Dutta (2010). Mano virtualieji aš : kaip socialiniai tinklai keičia gyvenimą, darbą ir pasaulį. Vilnius.
3. E.Dzežurskis – Duonys (2006). Filosofija šiuolaikiškai. Kaunas.
4. (Lietuvos teisės universitetas, 2003). Globalizacija : taikos kultūra, žinių visuomenė, tolerancija. Vilnius.
5. Cass R. Sunstein. (2008). Republic.com. Vilnius.
6. (Kultūros filosofijos ir meno institutas, Lietuva Hiustono šv. Tomo universiteto tomistinių studijų centras, JAV, 2004). Etika globalizacijos sąlygomis. Vilnius.
7. J.Naughton (2006). Trumpa ateities istorija: interneto ištakos. Vilnius.
8. M. Rubene (2001). Dabarties filosofija : iš esaties į esatį. Vilnius.
9. R. Jurėnaitė (2009). Raineris Splittas Vilniuje // dailė art, 1, p. 96.
10. Šiuolaikiniai lietuvių dailininkai. Arvydas Ališanka (2007) / sudarytoja: Vaida Ščiglienė. „Sapnų sala“ .
11. Stasys Krasauskas (1988) / sudarytoja: Ingrida Korsakaitė. Vilnius.
12. www.ore.lt/article.php. (žiūrėta 2010-12-05).

Priedai ir iliustracijos

•(1pav. 108x148cm. aliejinė tapyba, kartonas)

• (2pav. 51x87cm. Aliejinė tapyba, kartonas)

•(3pav. 76x141cm. Aliejinė tapyba, kartonas)

•(4pav. 34x70 cm. Aliejinė tapyba, kartonas)

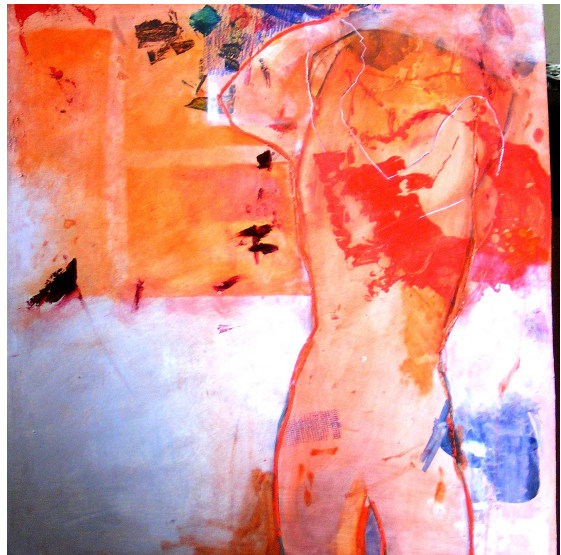
• (5pav. 86x81cm. Aliejinė tapyba, kartonas)

• (6pav. 100x70cm. Aliejinė tapyba, kartonas)

• (7pav. 85x82cm. etudžas, akrilas, kartonas)

• (8pav. 94x90cm. Etiudžas, aliejinė tapyba, kartonas)

• (9pav. 94x90cm. pagrindo paviršius)

• (10pav. 108x161cm. etiuo fragmentas, aliejus, kartonas)

•(11pav. 130x170cm. darbo pagrindas.aliejinė tapyba)

•(12pav. 130x170cm. darbo pagrindas)

•(13pav.,46x63 cm. etiudas, aliejus, kartonas)

•(14pav., 134x130 cm.darbo pagrindas, aliejus kartonas)

•(15pav., 130x170 cm. darbo pagrindas, aliejus,kartonas)

•(16pav.,130x170 cm. fragmentas)

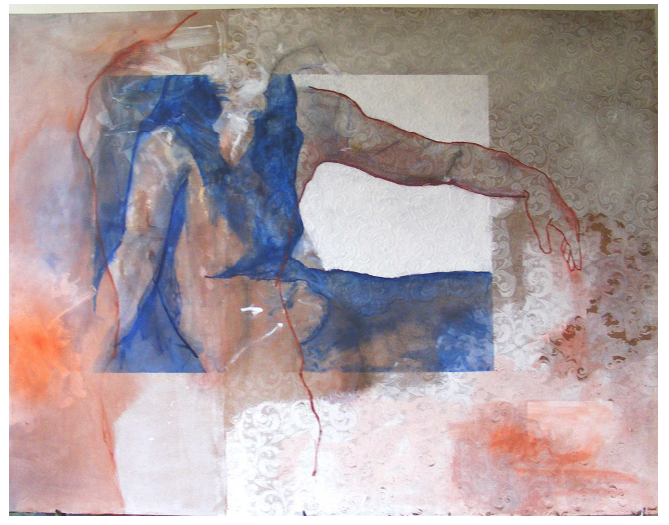
•(17pav., 130x170 cm. aliejus, kartonas)

•(18pav.,130x170 cm. darbo pagrindas, aliejus, kartonas)

•(19pav. 108x161 cm. etiudas, aliejus, kartonas)

•(20pav. 128x170 cm. darbo pagrindas)

•(21pav., fragmentas)

•(22pav. 40x40 cm paviršius.)

•(23pav. 40x40 cm. etiudas)

•(24pav., 14,4x9,5 S. Krasauskas, medžio raižinys, E.Mieželaitis. Žmogus)

•(25pav., 13,5x17 S.Krasauskas, autocinkografija, E.Mieželaitis. Era)

•(26pav., 25x21 S.Krasauskas, autocinkografija „Amžinai gyvi“ fragmentas)

•(27pav., 47x61 S.Krasauskas, autocinkografija „Kur eini žmogau?“)

•(28, 29, 30pav., 38,5x31 S.Krasauskas, autocinkografija „ Moters gimimas“)

•(31pav., Dvaro šešėlis,
h 110, granitas)

•(32pav., Akmens apkabinimas,
210x155x160, granitas)

•(33pav., belaukiant kelionės,
h 200, granitas) A.Ališanka

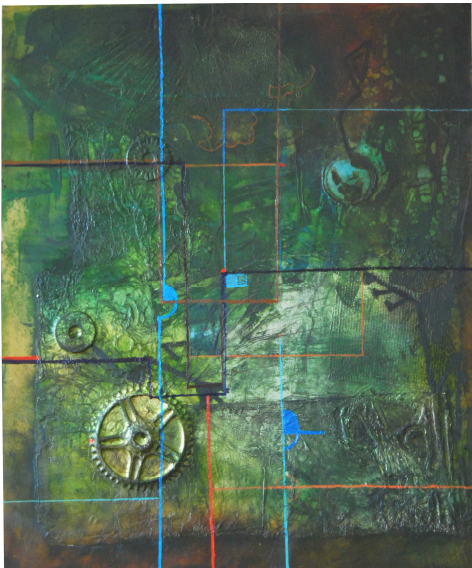
•(34pav., A.Ališanka, Apsauga kūnui, 220X80X60, medis) (35pav., A.Ališanka, Durys, 200X100X6cm., medis)

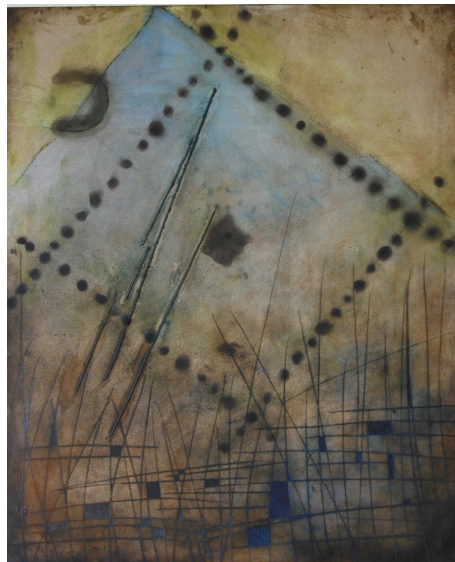
•(36pav., A.Ališanka, Ledo kūnai, h 300, ledas)

•(37,38pav., R.Splitt, Vilniaus violetinė, instaliacija spalvos pylimas)

•(39pav., „Laiko ženklai“ 110x90cm., koliažas, asambliažas)

•(40pav., „Laiko ženklai“ 110x90cm., koliažas, asambliažas)

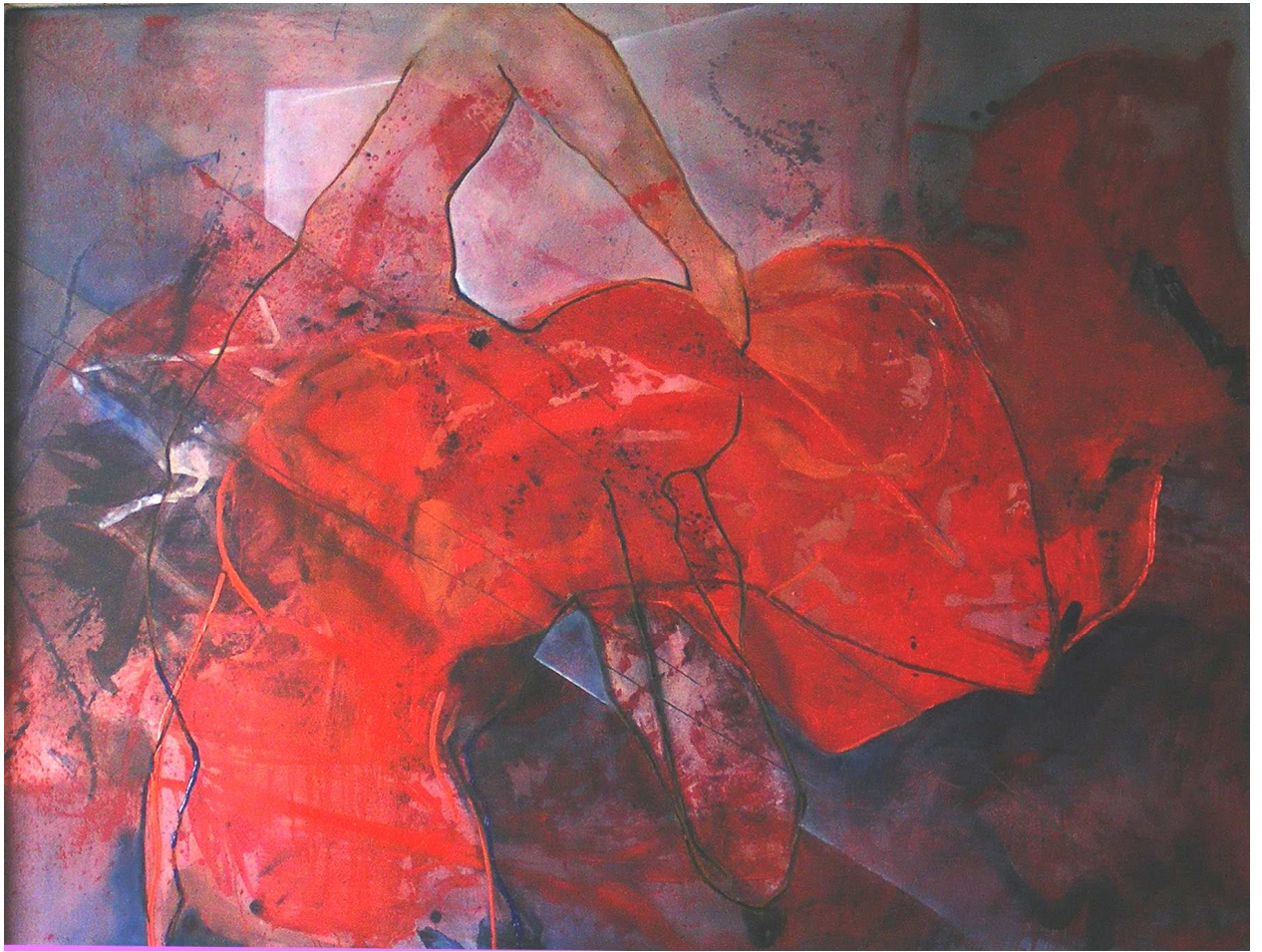
•(41pav., „Laiko ženklai“ 110x90cm., koliažas, asambliažas)

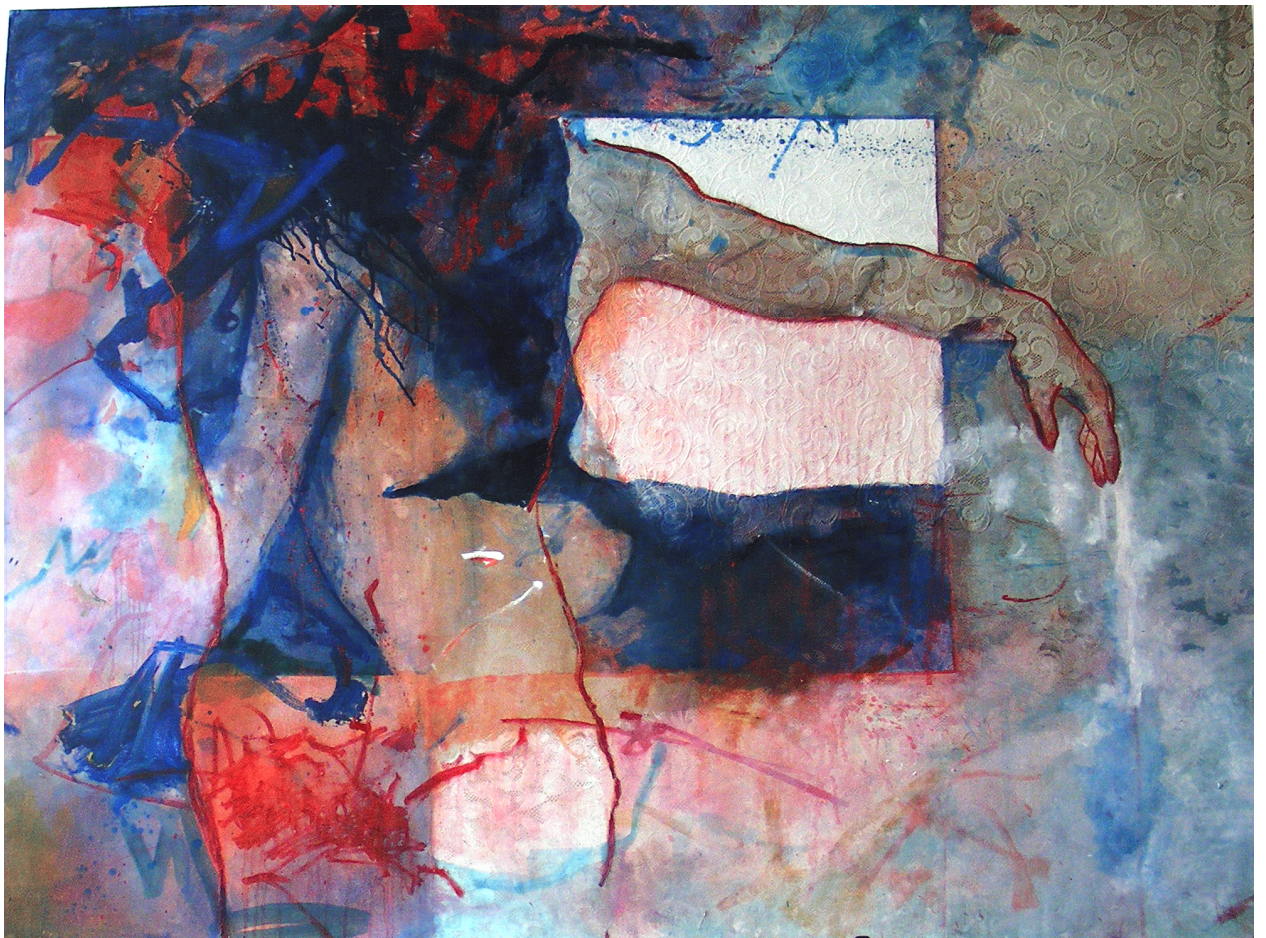
• („Pseudoportretas“ 1pav., 134x130cm., aliejinė tapyba, kartonas)

• („Pseudoportretas“ 2pav., 130x170cm., aliejinė tapyba, kartonas)

• („Pseudoportretas“ 3pav., 130x170cm., aliejinė tapyba, kartonas)

• („Pseudoportretas“ 4pav., 130x170cm. aliejinė tapyba, koliažas, kartonas)

• („Pseudoportretas“ 5pav., 130x170cm., aliejinė tapyba, kartonas)

• („Pseudoportretas“ 6pav., 134x130cm., aliejinė tapyba, kartonas)